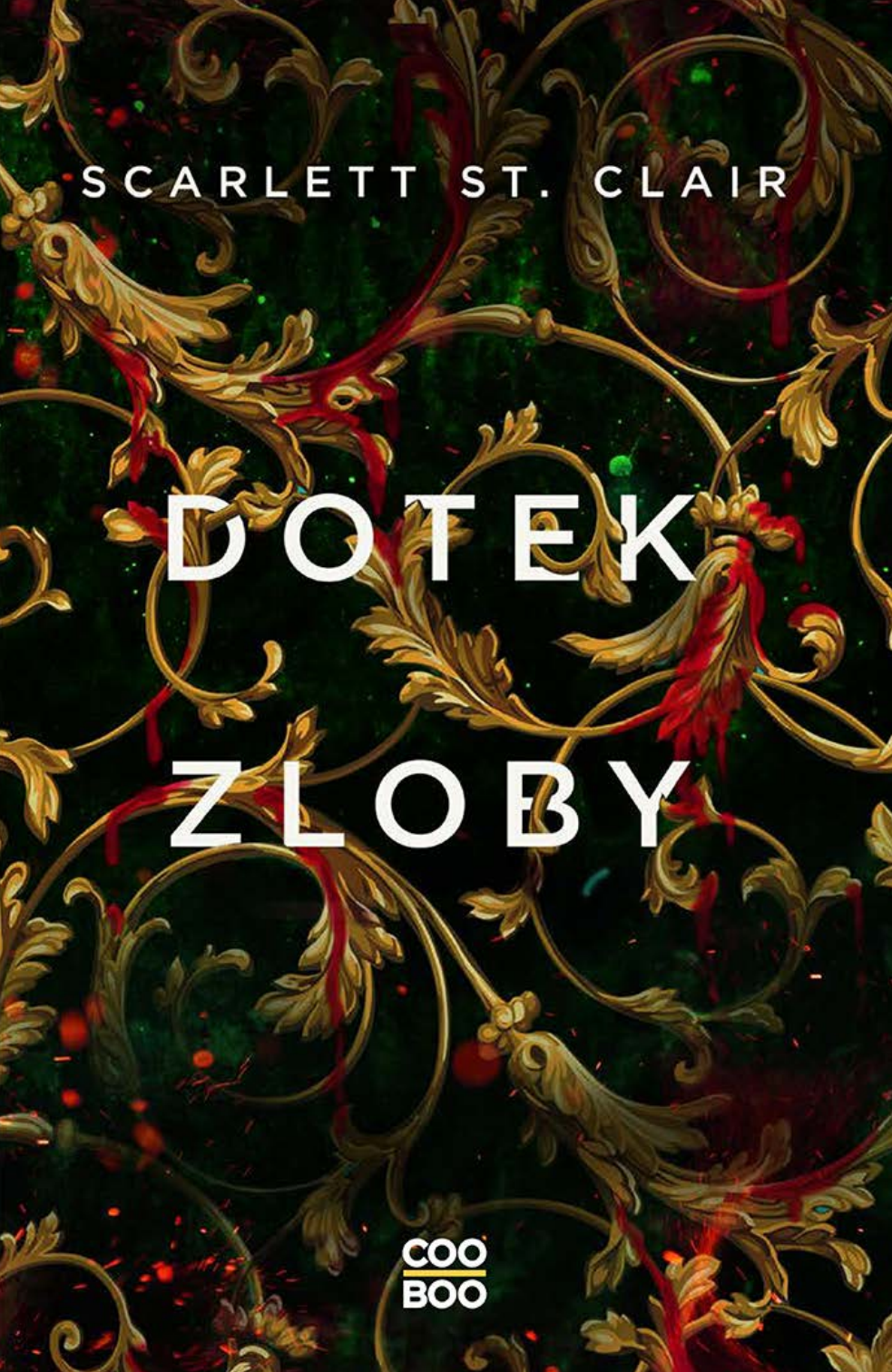

The background of the entire image is a dense, intricate pattern of golden-brown, leafy vines and floral motifs. These motifs are set against a dark, almost black, background that is speckled with small, glowing green and red particles, giving it a magical or ethereal feel. The pattern is highly detailed, with many small leaves and berries visible.

SCARLETT ST. CLAIR

DOTEK
ZŁOBY

COO
BOO

Dotek zloby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Scarlett St. Clair

Dotek zloby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOTEK ZLOBY

SCARLETT
ST. CLAIR

COO

BOO

Přeložily Barbora Stolínová a Tereza Škařupová

A TOUCH OF MALICE

Copyright © 2021 by Scarlett St. Clair

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Barbora Stolínová, 2025, Tereza Škařupová, 2025

Cover design by Regina Wamba, ReginaWamba.com

Shutterstock #: 304054622 (previously purchased for Touch of Ruin)

Shutterstock #: 1249583128 (previously purchased for Touch of Darkness)

ISBN tištěné verze 978-80-7498-944-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-948-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-949-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-945-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Nejlepšímu tatínkovi na celém širém světě.

Než jsi zemřel, dostalo se mi příležitosti vyprávět ti o všech možných úžasných věcech, které se mi zrovna děly. Povíдали jsme si přes videohovor a ty ses usmál a řekl: „Jsem tak pyšný.“ Nedlouho poté jsi měl pozitivní test na covid. Za náš poslední telefonát budu navěky vděčná. Pamatuju si, že ses necítil dobře a já tě nehodlala dlouho zdržovat, ale chtěla jsem, abys věděl, jak moc tě mám ráda – a to byla celá naše konverzace. Chybíš mi, mám tě ráda – pořád a stále dokola.

Druhého rána jsi zkolaboval a připojili tě na ventilátor.

Když jsem tě viděla v nemocnici, věděla jsem, že se tam jdu rozloučit. Trápil ses, přesto jsi ale otevřel své krásné oči, když jsem tě chytila za ruku, a usmál ses na mě. Při příští návštěvě už jsem si vyzvedávala tvůj popel.

Dala bych cokoli za to, abych tě mohla znovu obejmout a uslyšet tvůj hlas a smích. Abych zničehonic dostala vtipnou esemesku, abych tě mohla pohladit po pleši a opřít se ti o rameno, ale vím, že jsi tu pořád se mnou a že jsi na mě hrdý. Za svou vytrvalost vděčím právě tobě – člověku, který vždy věřil v to, co všichni ostatní považovali za nemožné.

ODPOČÍVEJ V POKOJI

Freddie Lee Nixon

23. prosince 1948 – 27. listopadu 2020

TRIGGER WARNING

Tato kniha obsahuje scény, ve kterých se zmiňuje sebevražda,
a scény, které vyobrazují sexuální násilí.

Pokud vy či někdo, koho znáte, zvažujete sebevraždu,
zavolejte prosím na Linku bezpečí: 116 111

Jste přeživší sexuálního násilí?

Potřebujete podporu nebo pomoc?

Infolinka pro oběti sexuálního násilí proFem: 777 012 555

Prosím, netrapte se mlčky. Záleží na vás lidem,
přátelům, rodině. A také mně.

ČÁST I

„Těla jak v podoby nové se změnila, vyprávět hodlám.
Bohové mocní, vás prosím, vždyť vy jste strůjci těch proměn,
přejte úmyslu mému a od prvopočátku světa
postupně do dnů až dnešních mou báseň přízní svou vedte!“

– OVIDIUS, *PROMĚNY*

KAPITOLA I – DOTEK MUK

Hrubé ruce jí roztáhly nohy od sebe, přejely jí po stehnech nahoru a následoval je jemný tlak rtů klouzajících po kůži. Persefona se proti tomu doteku v polospánku prohnula a do zápěstí a kotníků se jí zařízla pouta. Zmateně za ně začala tahat, aby si nohy a ruce osvobodila, zjistila však, že nechtějí povolit. Něco na tom – na té neschopnosti se pohnout, vzdorovat, bojovat – způsobilo, že se jí divoce rozbušilo srdce a do krku a hlavy se jí nahrnula krev.

„Tak krásná,“ polechtal ji na kůži něčí dech a ona celá ztuhla. Ten hlas. Ten hlas znala.

Patřil někomu, koho kdysi považovala za přítele, z něhož se ale nyní stal nepřítel.

„Peirithoos.“

Jméno poloboha jí proklouzlo mezi zuby, prošpikované vztekem, strachem a opovržením. Pronásledoval ji a unesl z Akropole.

„Pšššt,“ tišil ji. Nato jeho vlhký, studený jazyk se jí smekl po kůži.

Z hrdla se jí vydral výkřik. Stiskla stehna k sobě a snažila se tomu cizímu doteku klouzajícímu po těle vykroutit.

„Pověz mi, co se ti líbí, když to dělá on,“ zašeptal a jeho lep-kavý dech jí ovanul ucho, zatímco ruka se posouvala blíž k jejímu klínu. „Zvládnou to líp.“

Vystřelila do sedu, prudce otevřela oči a ostře se nadechla. Bolelo ji na hrudi a dýchala tak přerývaně, jako by právě přeběhla celé podsvětí s přízrakem v patách. Chvilí trvalo, než její oči přivykly světlu a uvědomila si, že je v Hádově posteli, na zpocenou pokožku se jí lepší hedvábné přikrývky, v krbu naproti ní oranžově plápolá oheň a vedle ní leží sám bůh mrtvých, jehož temná, jiskřivá energie nabíjí vzduch tak, až by se dal téměř uchopit.

„Je ti dobře?“ zeptal se Hádés.

Hlas měl jasný a tichý, jako zklidňující tonikum, které toužila hltat plnými doušky. Upřela na něj pohled. Ležel na boku a obnažená kůže se mu ve světle ohně blyštěla. Oči se mu třpytily černí a temné vlasy se rozlévaly po prostěradle jako vlny na bezhvězdném moři. Před několika hodinami je svírala v prstech, když ještě seděla na něm a dlouze, pomalu a bezdyšně se milovali.

Polkla, jazyk jako by měla nateklý.

Nebylo to poprvé, kdy se jí ta noční můra zdála ani co se probudila a zjistila, že ji Hádés pozoruje.

„Nespál jsi,“ řekla.

„Ne,“ odvětil, posadil se vedle ní a zvedl ruku, aby ji mohl pohladit po tváři. Z toho doteku jí přejel mráz po zádech, který se zaryl až do duše. „Povídej.“

Hádův hlas na ni působil magicky, jako kouzlo, které dokázalo z úst vylákat i slova zadržávající v hrdle.

„Znovu se mi zdálo o Peirithoovi.“

Nechal svou ruku spadnout. Nebylo těžké rozšířovat výraz v jeho tváři a příslib násilí vepsaný v nekonečných očích. Cítila se kvůli tomu provinile, protože část jeho osobnosti, kterou se tak pracně snažil zkrotit, se kvůli ní vydrala na povrch.

Peirithoos byl Persefoninou noční můrou stejně jako Hádivou.

„Ubližuje ti, dokonce i ve spánku,“ zamračil se. „Toho dne jsem selhal.“

„Nemohl jsi přece vědět, že mě unese.“

„Měl jsem to vědět.“

Možné to samozřejmě nebylo, Hádes se s ní ale hádal, že přece právě proto jí na ochranu přidělil aigidu Zofii, ta však v době únosu hlídkovala kolem Akropole. Ani ona nezaznamenala nic neobvyklého, Peirithoos si totiž k úniku vybral podzemní tunel.

Otrásla se při pomýšlení na to, jak bezhlavě od něj přijala nabídku, že jí pomůže utéci z Akropole, zatímco on celou dobu plánoval, jak ji unese.

Tak slepě už nikomu v životě neuvěří.

„Nejsi vševědoucí, Háde,“ pokusila se ho upokojit.

Ve dnech následujících po tom, co ji zachránil z Peirithoova domu, se Hádes zahalil do chmurné nálady, která vyvrcholila tím, že se pokusil potrestat Zofii a zbavit ji funkce aigidy – což ale Persefona rázně zamítla.

I přes to, že Hádivo rozhodnutí zavrhl, se s ní však Amazonka přela.

„Tu hanbu musím na bedrech nést sama.“

Aigidina slova Persefonu rozčílila.

„Jakápak hanba. Dělalá jsi svou práci. Zdáš se být přesvědčená, že o tvém postavení aigidy budeme diskutovat. Nebudeme.“

Zofie, celá nejistá, vytřeštěnýma očima těkala od Persefony k Hádovi, potom se ale podvolila a hluboce uklonila.

„Jak si přejete, má paní.“

Pak se Persefona obrátila k Hádovi. *„Očekávám, že mě příště informuješ, než se pokusíš propustit někoho, koho mám na starost.“*

Hádes zvedl obočí, zacukaly mu rty a namítl. *„Najal jsem ji já.“*

„Jsem ráda, žes to zmínil,“ opáčila. „Až se příště zase rozhodneš, že potřebuju nový personál, očekávám, že mě do toho rozhodování zahrneš.“

„Samozřejmě, má milá. Jak ti to jen můžu vynahradit?“

Zbytek večera strávili v posteli, i během milování ale věděla, že s tím vším zápasí, stejně jako to tušila nyní.

„Máš pravdu,“ odpověděl. „Možná bych měl tedy potrestat Héliu.“

Vrhla po něm sarkastický pohled. O bohu slunce nejeedenkrát utrousil poznámku. Bylo očividné, že se navzájem nemají příliš v lásce.

„Cítil by ses pak líp?“

„Ne, ale pobavilo by mě to,“ odvětil, tón jeho hlasu si však protiřečil se slovy, která zněla spíše zlověstně než nadšeně.

Persefona si byla dobře vědoma Hádových násilnických sklonů a jeho poznámky o tom, jak by někoho potrestal, jí připomněly slib, který z něj vymámila, když ji zachránil: *Až budeš mučit Peirithoa, budu se moct dívat.* Věděla, že se ho

té noci vydal mučit do Tartaru a že tam od té doby chodit nepřestal, nikdy se ho ale nezeptala, jestli se může připojit.

Nyní jí ale vrtalo hlavou, jestli ji právě kvůli tomu Peirithoos nepronásleduje ve snech. Kdyby ho viděla v Tartaru – zkrvaveného, zlomeného a zmučeného –, noční můry by se možná vypařily.

Znovu se na Háda podívala a vyslovila rozkaz: „Přeju si ho vidět.“

Hádův výraz se nezměnil, měla však za to, že jeho emoce v té dané chvíli ucítila – vztek, provinilost a obavy –, ale ne obavy z toho umožnit jí stanout tváří v tvář muži, který ji napadl. Báł se jí do Tartaru vůbec vzít. Věděla, že má do jisté míry strach před Persefonou odhalit tuto stránku, že se děší toho, co si o něm pomyslí – přesto by jí to ale nikdy neodepřel. „Jak si přeješ, drahá.“

Teleportovali se do Tartaru a ocitli se v místnosti bez oken tak zářivě bílé, až to bolelo. Když si její oči přivykly, vytřeštila je, neschopná odtrhnout je od místa ve středu místnosti, kde seděl Peirithoos připoutaný k židli. Od okamžiku, kdy ho viděla naposledy, uplynulo několik týdnů. Zdálo se, že spí, bradu měl opřenou o hruď a oči zavřené. Kdysi ho považovala za pohledného, nyní však jeho lícní kosti ostře kontrastovaly s propadlými tvářemi a zsinálým, popelavým obličejem.

Nemluvě o tom zápachu.

Nebyl přímo hnilobný, ale ostrý a kyselý, až ji z něj štípalo v nose.

Z pohledu na Perithoa se jí zvedl žaludek a udělalo se jí nevolno.

„Je mrtvý?“ Pro jistotu šeptala, nebyla připravená spatřit jeho oči. Věděla, že je to zvláštní otázka, vždyť právě stáli v podsvětí v Tartaru, moc dobře ale znala Hádovy oblíbené metody mučení a to, že život rád daruje, jen aby ho znovu uhasil v rychlém sledu trýznivých trestů.

„Dýchá, když mu poručím,“ odpověděl Hádes.

Nezareagovala hned. Místo toho k polobohu přistoupila a zastavila se zhruba metr od něj. Zblízka vypadal jako vosková figurína, která příliš změkla na teple, celá shrbená a podmračená. Ve skutečnosti měl však pevné tělo a byl až příliš opravdový.

Než zavítala do podsvětí, měla za to, že jsou duše stíny – stíny sebe samotných –, ony však měly těla z masa a kostí jako dne, kdy zemřely. Nebývalo to tak ale odjakživa. Kdysi vedly v Hádově říši a pod jeho nadvládou mdlou, stísněnou existenci.

Hádes jí nikdy neosvětlil, proč si to rozmyslel – proč se rozhodl vdechnout podsvětí a duším barvu a zdání života. Tvrdíval, že se podsvětí jednoduše vyvíjí stejně jako nadsvětí, ona ho ale znala. Trápily ho výčitky svědomí nad tím, jak svou roli krále podsvětí započal. Změny udělal, aby projevil laskavost a odčinil své skutky.

Svou minulost však sám sobě nikdy nepromine a z toho ji bolelo srdce.

„Pomáhá to?“ zeptala se ho, i když si nebyla jistá, jestli chce znát odpověď. „Mučení?“

Zkoumavě si Háda prohlédla. Ještě se nepohnul z místa, kam se teleportovali, stál tam s rozpuštěnými vlasy, rohy vystavené na odiv, tak temný, nádherný a divoký. Nedokázala

si představit, co s ním dělá tady být, a vzpomněla si na výraz v jeho tváři, když ji našel v Peirithoově doupěti. Bylo to poprvé, kdy se jeho vztek projevil takovým způsobem, do té doby ho nikdy neviděla tak zděšeného a zlomeného.

„To nemohu říct.“

„Tak proč to děláš?“ Obešla Peirithoa, zastavila se za ním a podívala se Hádovi do očí.

„Abych měl vše ve své moci.“

Těhle jeho potřebě ne vždy rozuměla, po několika měsících strávených s Hádem však začala toužit po tom samém. Věděla, jaké to je být vězněm, být bezmocný, uvíznout mezi dvěma příšernými možnostmi – a stejně si vybrat špatně.

„To chci taky,“ špitla.

Chvilku na ni zíral a pak k ní natáhl ruku.

„S tím ti můžu pomoci.“

Ucítila osten strachu při pomyšlení, že by se mu měla podívat do očí, až se celá otřásla. Znovu k němu přikročila a on si ji k sobě přitáhl blíž, až se zády opírala o jeho hrud'

Peirithoos se znenadání nadechl. Srdce se jí rozbušilo jako o závod při pohledu na to, jak sebou vrtí a klimbá mu hlava. Zamrkal a otevřel ospalé, zmatené oči.

Znovu jí projel strach podívat se mu do očí a otřásl jí. Hádes jí povzbudivě zmáčkl pas, jako by jí chtěl připomenout, že je v bezpečí, a sklonil hlavu, až ji na uchu polechtal jeho dech.

„Vzpomínáš, jak jsem tě učil přivolat magii?“

Myslel tím chvíle, které spolu strávili v jejím háji po tom, co si Apollon z podsvětí odnesl jeho laskavost a Persefonin slib, že už o něm nebude psát. Útěchu se vydala hledat mezi stromy a květinami, nedostalo se jí ale ničeho jiného

než zklamání, když nezvládla přivést vyprahlý kousek země k životu. Pak za ní přišel Hádes, vynořil se ze stínů, které ohýbal dle své vůle, pomohl jí přivolat magii a uzdravit půdu před sebou. Radil jí a zároveň ji sváděl a každým dotekem v ní probouzel žár.

Při té vzpomínce jí naskočila husí kůže.

„Ano,“ vydechla.

„Zavři oči,“ nařídil jí Hádes a pomalu jí přejel rty po krku.

„Persefono?“ Peirithoův hlas zněl ochraptěle.

Ještě pevněji zavřela oči a raději se soustředila na Hádův dotek.

„Co cítíš?“ Jednou rukou jí sklouzl k ramenu, druhou ji pevně držel kolem pasu s majetnický roztaženými prsty.

Odpověď nebyla žádná hračka – cítila toho tolik. Hádes v ní vyvolával vášeň a vzrušení. Peirithoos vztek a strach, žal a pocit zrady. Vířilo to v ní, zela v ní temná, bezdná propast, a potom polobůh znovu vyslovil její jméno.

„Persefono, prosím. O-omlouvám se.“

Jeho slova se jí do hrudi zabodla jako kopí, a když promluvila, otevřela oči.

„Agresi.“

„Soustřeď se na ni,“ poradil jí, zatímco jí jednu ruku tiskl na bříško a druhou si s ní propletl prsty.

Peirithoos se stále hrbil na kovové židli, spoutaný a za-
hořklý, a vodnatýma, vyděšenýma očima, kterých se tak bála, jí opětoval pohled.

Došlo jí, že si vyměnili místa, a na okamžik zaváhala a zapochybovala o tom, jestli by mu dokázala ublížit. Pak se ozval Hádes.

„Rozdmýchej ten oheň.“

Mezi jejich propletenými prsty ucítila, jak se jí v dlani shromažďuje moc a pálí na dotek.

„Kde mu chceš způsobit bolest?“ zeptal se Hádés.

„Taková přece nejsi,“ vyhrkl Peirithoos. „Znám tě. Sledoval jsem tě!“

V uších jí začalo burácet, pálilo ji v očích a síla uvnitř jejího těla nabyla takového žáru, že ji stěží dokázala zadržet.

Dával jí podivné dárky, pronásledoval ji, fotil si ji na místech, kde měla být v bezpečí. Vzal jí pocit bezpečí, dokonce i ve spánku.

„Chtěl použít svého ptáka jako zbraň,“ pronesla. „A já mu ho chci spálit na troud.“

„Ne! Prosím, Persefono. Persefono!“

„Tak ho spal.“

Energie, která se jí nakupila v rukách, byla elektrizující, a když jí prsty vyklouzly z Hádových, představila si, že magii vystřelí k Peirithoovi v neutuchajícím proudu vroucí lávy.

„Taková přece—“

Peirithoova slova utichla, když magie zapustila své kořeny. Navenek nešlo vidět ani náznak toho, že by s ním bylo něco špatně, v rozkroku mu nevzplály žádné plameny – očividně ale vše moc dobře cítil. Zaryl nohy do podlahy, vzepřel se proti poutům, zatnul zuby a na krku a hlavě mu naskočily žíly.

I tak ale přes zaťaté zuby zvládl ucedit: „*Taková přece nejsi.*“

„Nejsem si jistá, kdo si myslíš, že jsem,“ oponovala. „Aby ale bylo jasno – jsem Persefona, budoucí královna podsvětí a paní tvého osudu. Střez se mě.“

Z Peirithoových úst a nosu najednou kapala karmínová červeň a hrudník mu rychle stoupal a klesal, znovu ale nepromluvil.

„Jak dlouho v tomhle stavu zůstane?“ zajímala se a pozorovala, jak se jeho tělo nepřestává prohýbat a vzpírat proti bolesti. Oči mu začaly vylézat z důlků a celý zezelenal, jak mu na kůži vyrazil pot.

„Dokud nezemře,“ odpověděl věcně Hádes, který ho pozoroval s lhostejným výrazem.

Neodvrátila zrak, necítila žádné emoce, nezeptala se, jestli už půjdou pryč, dokud Peirithoos nezmlkl a neochabl. Přemítala nad svou dřívější otázkou položenou Hádovi: *pomáhá to?* Sama na to teď nedokázala odpovědět, ale věděla, že v ní něco právě uvadlo a že pokud bude takto pokračovat, zchřadne celá.

KAPITOLA II – DOTEK ŽALU

„Jak jde plánování svatby?“ zeptala se Lexa. Seděla naproti Persefoně na bílé dece vyšité modrými pomněnkami. Byl to dárek od duše jménem Alma. Během jedné z každodenních návštěv Asfodelových polí k Persefoně přistoupila s uzlíčkem v náručí.

„Něco pro vás mám, má paní.“

„Almo, tos neměla...“

„Je to dárek určený k tomu, abyste ho dala někomu jinému,“ skočila jí duše rychle do řeči. Pramínky stříbrných vlasů jí poletovaly kolem kulatého obličeje s ruměnými tvářemi. *„Vím, že truchlíte pro svou přítelkyni, tak tady pro ni něco máte, darujte jí to.“*

Persefona si od ní uzlíček opatrně a s největší úctou převzala, a když si uvědomila, o co se jedná – o s láskou utkanou deku posetou drobnými modrými kvítky –, do očí jí vhrkly slzy.

„*Nejspíš vám nemusím říkat, co pomněnky symbolizují,*“ pokračovala Alma. „*Pravou lásku, věrnost, vzpomínky. Vaše přítelkyně vás časem bude znovu znát.*“

Když se toho večera vrátila do paláce, přivinula si deku k hrudi a rozplakala se. Druhého dne jí obdarovala Lexu.

„*Ach, ta je nádherná, má paní,*“ vydechla a chovala uzlíček v náručí jako malé dítě.

Persefona při tom oslovení ztuhla, svraстила obočí, a když promluvila, zněla více než cokoli jiného zmateně. „*Má paní?*“

Lexa ten titul ještě nikdy nepoužila. Jejich pohledy se setkaly a červenající se Lexa zaváhala.

Nikdy se nečervenala.

„*Thanatos říkal, že je to tvůj titul,*“ vysvětlila.

Persefona si sice byla vědoma, že tituly mají své využití, ne však mezi přáteli.

„*Říkej mi Persefono.*“

Lexa vykulila oči. „*Omlouvám se. Nechtěla jsem tě naštvat.*“

„*To ne... nenaštvala jsi mě.*“

Ač se snažila, co mohla, aby zněla přesvědčivě, nepodařilo se jí nasadit dostatečně uklidňující tón. Popravdě jí Lexa titulem *má paní* pouze znovu připomněla, že není člověkem, kterým bývala, a i když sama sobě připomínala, že s kamarádkou musí mít trpělivost, lehké to nebylo. Lexa vypadala stejně, zněla stejně, dokonce se stejně i smála, osobnost ale měla jinou.

„*A pak, kdybychom se tu všichni oslovovali tituly, musela bys Thanatovi říkat lorde.*“

Lexa znovu upadla do rozpaků. Uhnula pohledem, zčervenala jako vlčí mák a odvětila: „*Říkal... že nemusím.*“

Ten rozhovor v Persefoně zanechal zvláštní pocit, jako by si s Lexou byly ještě více cizí než kdy předtím.

„Persefono?“ ozvala se Lexa.

„Hmm?“ Persefona se probírala ze vzpomínek. Vrátila se pohledem k Lexe a zadívala se jí do krásných, jasně modrých očí. Její obličej rámovaný hustými tmavými lokny vypadal ve světle Élysionu bleději. Oblečená byla do bílých šatů stažených v pase. Persefona si nevybavovala, že by na ní podobnou barvu viděla, když se znaly v nadsvětí.

„Plánování svatby – jak to jde?“ zopakovala Lexa.

„Ach,“ zamračila se Persefona a přiznala, „ještě jsem úplně nezačala.“

Byla to pravda jen napůl. Ona plánovat nezačala – Hekaté s Yuri ale ano. Upřímně, přemýšlet nad plánováním svatby bez Lexy bolelo. Kdyby byla její nejlepší kamarádka naživu, hledala by na internetu barevné kombinace, šaty a místa, kde akci uspořádat. Sepsala by plán a seznamy a vysvětlila by Persefoně zvyklosti, které ji matka nikdy nenaučila. Místo toho teď naproti ní mlčky zaraženě seděla a o jejich společné historii neměla ani ponětí. I kdyby ji Persefona chtěla do Yuriných a Hekatiných plánů zasvětit, nemohla – duše nesměly opustit Élysion, dokud Thanatos nestanovil, že jsou připravené přesunout se na Asfodelová pole.

„*Možná bychom to plánování mohly podniknout u ní,*“ navrhl Persefona.

Thanatos zavrtěl hlavou. „*Z tvých návštěv bývá unavená. Nic víc v této chvíli nezvládne.*“

To odmítnutí se pokusil zlehčit magií. Bůh smrti uměl uklidnit každého kolem sebe, přinášel útěchu truchlícím a zmírňoval jejich úzkost. Na Persefonu to ale občas mělo

naprosto opačný účinek. Ve dnech po Lexině smrti na ni Thanatos svou magii použil, jelikož se snažil zmírnit její utrpení, ona mu ale řekla, ať toho nechá. Věděla sice, že to s ní myslí dobře, chtěla ale cítit vše – i když to bolelo.

Měla pocit, že je to tak správné, když to byla právě ona, kdo Lexe způsobil tolik bolesti.

„Nevypadáš moc nadšeně,“ podotkla Lexa.

„Těším se na to, že budu Hádova manželka,“ vysvětlovala Persefona. „Já jen... nikdy jsem nesnila o tom, že se budu vdávat. Ani nevím, kde začít.“

Demeter ji na nic z toho nepřipravila – vůbec na nic. Bohyně sklizně doufala, že přelstí Moiry tím, že ji bude držet ve skrytu před světem, před Hádem. Když Persefona žádoula, aby ji ze skleníku pustila ven do světa v převleku za smrtelnici, snila pouze o tom, že získá vysokoškolský titul, začne úspěšnou kariéru a bude si užívat svobodu tak dlouho, jak jen to bude možné.

Láska součástí toho snu nikdy nebyla, o manželství ani nemluvě.

„Hmm,“ broukla Lexa, zaklonila se, opřela se o ruce a zvrátila hlavu nazad s obličejem vystaveným bledé obloze, jako by se chtěla opalovat. „Měla bys začít tím, na co se těšíš nejvíc.“

Takovou radu by jí dala stará Lexa.

Persefona se ale nejvíc těšila na to, že se stane Hádovou manželkou. Když myslela na společnou budoucnost, tetelilo se jí srdce, po těle přebíhal mráz a duše zpívala.

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila a vstala. Rozmluva o svatbě Persefoně připomněla, že ji za chvíli očekávají v paláci právě kvůli plánování. „I když jsem si jistá, že Hekaté s Yuri budou mít vlastní nápady.“

„Možná budou,“ přitakala Lexa a Persefona od ní na okamžik nedokázala odtrhnout oči. „Ale je to tvoje svatba,“ dodala a Persefona měla najednou zase před očima tu starou Lexu, hloubavou a upřímnou.

Dala se na odchod z Élysionu.

Měla by se teleportovat na Asfodelová pole. Už teď měla zpoždění, ale když se vzdálila od Lexy, oči se jí zalily slzami, až viděla rozmazaně. Zastavila se a zabořila obličej do dlaní. Bolelo ji celé tělo, hrud' zela prázdnotou a plíce měla jako v plamenech. Ten pocit moc dobře znala, jelikož ji ochromoval ode dne, kdy Lexa zemřela. Přicházel nepozván, stejně jako noční můry, které ji strašily ve spaní. Přicházel, ať už ho čekala, či nikoli, přidružil se ke smíchu, vůním, písním, slovům, místům a fotografiím. Odštěpoval z ní kousek po kousku.

A netížil ji pouze smutek, ale i vztek. Vztek na to, že se ta nehoda Lexe vůbec stala, vztek na to, že ani bohové – ani ona sama –, s Moirami nemohli bojovat. Pokusila se o to a narazila.

Žaludek se jí pocitem viny zkroutil do jednoho velkého uzlu. Kdyby tušila, co ji čeká, nikdy by s Apollonem nesmlouvala. Když Lexa ležela v bezvědomí na jednotce intenzivní péče, Persefona poprvé v životě poznala, jaké je to bát se, že někoho ztratí. Byla tak vyděšená, že udělala vše ve své moci, aby zabránila tomu, co bylo nakonec nevyhnutelné. Její rozhodnutí Lexe ublížila způsoby, které mohl napravit jedině čas – a doušek vody z řeky Léthé.

Lexa sice přišla o všechny vzpomínky, Persefona ale nějakou dobu neztrácela naději, že se jí stará kamarádka vrátí. Nyní již znala pravdu: žal ze ztráty znamená, že některé věci už nikdy nejde vrátit zpátky, některé ztracené kousky se už nikdy nepodaří posbírat. Znamená, že osoba, která se z ní po Lexině smrti stala, je tou, kterou bude do té doby, než ji potká další smrt.

Do krku jí stoupla žluč.

Žal je krutý bůh.

Když dorazila k paláci, přiskákali k ní Kerberos, Týfón a Orthros, aby ji přivítali. Všichni tři dobrmani se před ní zastavili, sice překypovali energií, ale byli poslušní. Klekla si a podržela je za ušima a na bocích. Lépe nyní chápala jejich osobnosti. Kerberos byl ze všech tří nejvážnější a nejdominantnější, Týfón byl klidný, ale vždy obezřetný a Orthros se uměl chovat jako blázeň, když zrovna nehlídkoval v podsvětí – což se nedělo skoro nikdy.

„Jak se mají moji fešáci?“ cukrovala na ně.

Ztěžka oddechovali a Orthros tlapkami hrabal do země, jako by jen tak tak zvládal udržet na uzdě touhu olíznout jí obličej.

„Neviděli jste Hekaté a Yuri?“ zeptala se.

Zakňučeli.

„Vemte mě za nimi.“

Poslechli a pomalým krokem se vydali k paláci. Byl vidět odkudkoli v podsvětí, jelikož se nad vším zlověstně tyčil. Jeho lesknoucí se obsidiánové věžičky jako by sahaly až do nekonečna, ztrácely se v jasné šedivé obloze a symbolizovaly tak Hádův dosah, vliv a vládu. Na úpatí hradu se rozléhaly zahrady kypící zeleným břechtanem, rudými růžemi, narcisy

a gardéniami. Nechyběly ani vrby, kvetoucí stromy a stezky, které všchnu tu zeleň křížem krážem protínaly. Zahrady byly symbolem Hádovy dobrosrdečnosti, schopnosti měnit se a přizpůsobit – byly jeho pokáním.

Při její první návštěvě podsvětí ji rozzlobilo, když zjistila, jak plné života je, nejen kvůli obsahu smlouvy, kterou s bohem mrtvých uzavřela, ale také kvůli tomu, že schopnost stvořit život měla patřit jí. Hádes jí rychle ukázal, že krása, kterou stvořil, je pouhá iluze. I tak ale žárlila na to, že svou magii dokázal používat bez sebemenší námahy. I když nad tou svou díky tréninku s Hádem a Hekaté každodenně získávala větší nadvládu, stejně jim záviděla, jak je to pro ně snadné.

„Jsme staří bohové, drahoušku,“ uklidňovala ji Hekaté. *„Nemůžeš se s námi srovnávat.“*

Ta slova si opakovala pokaždé, když ucítila povědomé spáry žárlivosti. Zlepšovala se – jednoho dne svou magii ovládne a možná právě tehdy se Hádovy mnoholeté iluze stanou realitou.

Psi ji dovedli do tanečního sálu, kde Hekaté s Yuri stály před stolem pokrytým výběrem květin, vzorníky barev a náčrtu svatebních šatů.

„Tady tě máme,“ ozvala se Hekaté, jež vzhledla, když zaslechla zvuk dobrmaních drápků na mramorové podlaze. Přiběhli přímo k bohyni čarodějnictví, a ta se sehnula, aby je poplácala po hlavě. Pak sebou s vyplazenými jazyky pleskli na podlahu pod stůl.

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekla Persefona. *„Byla jsem na návštěvě u Lexy.“*

„To je v pořádku, drahá,“ ujistila ji Hekaté. *„S Yuri jsme zrovna probíraly tvůj zasnubní večírek.“*

„Můj... zasnubní večírek?“ O něčem takovém slyšela poprvé. „Myslela jsem, že jsme se sešly, abychom plánovaly svatbu.“

„Ach, to ano,“ přisvědčila Yuri. „Bez zasnubního večírku by to ale *nešlo*. Ach, Persefono! Nemůžu se dočkat, až tě budu nazývat královnou!“

„To můžeš už teď,“ podotkla Hekaté. „Hádes to tak dělá.“

„Je to tak strašně vzrušující!“ sepjala Yuri ruce. „Božská svatba! Tu jsme neměli už roky.“

„Kdo ji měl naposledy?“ zajímalo Persefonu.

„Myslím, že Afrodita s Hefaistem,“ odpověděla Hekaté.

Persefona se zamračila. O Afroditě a Hefaistovi se odjakživa leccos šušovalo, nejčastěji to, že bůh ohně bohyni lásky za ženu nechtěl. Když se s ní Persefona bavila, přišlo jí, že v manželství není spokojená, nevěděla ale proč. Jakmile se totiž o jejím vztahu pokusila zjistit víc, Afrodita hovor utнула. Tak úplně ji za to nevinila. Do jejího milostného života a těžkostí s ním spojených nikomu nic nebylo. Měla ale silný dojem, že si Afrodita připadá velmi osamělá.

„Zúčastnila ses jejich svatby?“ zeptala se Hekaté.

„Ano,“ přikývla. „Navzdory okolnostem byla nádherná.“

„Okolnostem?“

„V jejich případě se jednalo o dohodnutý sňatek,“ vysvětlila jí Yuri. „Afroditu Hefaistovi darovali.“

„*Darovali...*“

Ošila se. Jak jen mohla být bohyně – jak mohla být jakákoli žena – někomu *darována*?

„Tak to s oblibou nazývá Zeus,“ pokračovala Hekaté. „Ale když se narodila jako ztělesnění krásy a pokušení, o její ruku se u Dia ucházelo hned několik bohů. Ares, Poseidon,

dokonce i Hermes, ti všichni podlehlí jejímu šarmu, i když ten poslední se ti k tomu nikdy nepřizná. Zeus jen málokdy dojde k rozhodnutí bez porady se svou věštkyní, a když se jí zeptal na manželství Afrodity s některým z těchto bohů, věštkyně předpověděla ve všech případech válku, no a tak ji provdal za Hefaista.“

Persefona se zakabonila. „Ale Afrodita mi připadá tak... plná ohně. Proč jen nechala Dia, aby jí určil, za koho se provdá?“

„Afrodita si Hefaista vzít *chtěla*,“ převezla ji Hekaté. „I kdyby ale nechtěla, neměla na vybranou. Všechny božské sňatky musí být schváleny Diem.“

„Cože? Proč? Bohyní manželství je Héra.“

„To ano – a do určité míry ji Zeus do rozhodování zapojuje, ale nevěří jí. Schválila by jakékoli manželství, znamenalo-li by to, že tak skončí jeho vláda jakožto krále všech bohů.“

„Pořád tomu nerozumím. Proč potřebujeme jeho svolení k sňatku?“

„Manželství mezi bohy není jako to mezi smrtelníky, bohové sdílejí moc a mají děti. Existuje mnoho faktorů, které musí Zeus zvážit, než své požehnání udělí.“

„Sdílejí... moc?“

„Ano, ale pochybuji, že by to pro Háda mělo znamenat jakoukoli změnu. Ten už nadvládu nad Zemí má, ale ty – ty získáš nadvládu nad stíny, nad smrtí.“

Persefona se zachvěla. Pomyšlení na to, že by se musela naučit ovládat a přivolávat více magie, bylo maličko ochromující. Svou vlastní magii zvládat teprve začínala. To ale samozřejmě nebude muset vůbec řešit, pokud Zeus sňatek neschválí. Proč jí o tom Hádes nepověděl?

„Existuje šance, že bude Zeus proti?“ zeptala se a ustaraně si skousla spodní ret. Kdyby byl, co by s tím Hádes udělal?

Miláčku, pro tebe bych spálil celý svět na troud.

Ta slova jí zněla v uších a vysílala mrazení po páteři. Byl to slib, který jí Hádes dal, a kdyby na to došlo, byl by ho dodržel.

„To nemůžu s jistotou říct,“ odvětila Hekaté a její vyhybavé vyjádření způsobilo, že se Persefoně stáhl žaludek úzkostí. V srdci se jí usadil pocit vnitřního napětí, které kolovalo dál žilami. Bohyně s ní jen málokdy mluvila jinak než na rovinu.

Yuri do Hekaté štouchla loktem. „Jsem si jistá, že Zeus bude souhlasit,“ prohlásila. „Jaký by snad mohl mít důvod k tomu, aby bránil vašemu štěstí?“

Jeden ji napadal – její moc. Když v Lese beznaděje ztratila sebeovládání a použila proti Hádovi jeho vlastní magii, Hekaté jí přiznala, že již během jejich prvního setkání pojala určitou obavu – že bude mocnější než kterýkoli jiný bůh. Taková moc by jí buď zajistila místo mezi bohy Olympu, nebo přisoudila roli jejich nepřítele. Nedokázala říct, která z možností nastane.

Zdálo se, že Yuri rozhovor znavil a rychle změnila téma.

„Začněme se vzorníkem barev!“ zvolala a otevřela tlustou knihu na stole. Mezi stránkami trčely ústřížky látek.

„Co to je?“ zeptala se Persefona.

„No... tedy, je to kniha svatební inspirace.“

„Kdes ji vzala?“

„Vyrobity jsme ji s děvčaty,“ prozradila jí Yuri.

Persefona povytáhla obočí.

„Kdy jste začaly?“

Dušiny tváře zružověly. Vykoktala: „Před pár měsíci.“
„Hmm.“

Persefona měla tušení, že duše sbíraly svatebně laděné věci od noci, kdy se skoro utopila v řece Styx, nic ale neřekla a poslouchala, zatímco jí Yuri předváděla celou řadu barevných kombinací.

„Přemyslím nad šedíkovou a zelenou,“ prohlásila. „Budou se hezky doplňovat s černou, což je, jak všichni víme, *jediná* barva, kterou si na sebe Hádés vezme.“

Persefona se zahihňala. „Copak, vadí ti, jakou barvu si rád vybírá?“

„Myslíš tím, že si nevybírá žádnou? Alespoň pro jednu bych ho ráda viděla v bílé.“

Hekaté vyprskla smíchy, nijak to ale nekomentovala.

Zatímco Yuri probírala další možnosti, Persefona si nemohla pomoci a musela myslet na Dia a na to, proč vlastně plánují svatbu, když ještě ani nevědí, zda jim sňatek vůbec povolí. *Možná jsme požehnání dostali*, namítala sama sobě. *Možná se ho Hádés zeptal ještě před tím, než se vyslovil*. Vysvětlovalo by to, proč o tom zastaralém procesu nikdy neslyšela.

Přesto se ho na to ale nezapomene později zeptat... a do té doby z toho bude nervózní.

Schválila barevnou paletu, a když byla tato věc vyřešena, Yuri se přesunula ke svatebním šatům.

„Zadala jsem Almě, ať načrtne nějaké návrhy,“ osvětlila.

Persefona listovala stránkami. Všechny šaty na sobě měly bohaté zdobení z drahokamů nebo perel a záplavu tylu. O své svatbě možná nikdy nesnila, s jistotou ale věděla, že tyto šaty nejsou nic pro ni.

„Co myslíš?“

„Jsou to krásné náčrty,“ nakousla.

„Nelíbí se ti,“ poznala okamžitě Yuri a zamračila se.

„Tak to není...“ vykrucovala se Persefona.

„Ale je,“ vložila se do toho Hekaté.

Persefona ji probodla pohledem. „Jde jen o to, že... Myslí, že chci něco trošku... jednoduššího.“

„Ale... budeš královnou,“ přela se s ní Yuri.

„Pořád jsem ale Persefona,“ namítla. „A ráda bych Persefonou zůstala tak dlouho... jak to jen půjde.“

Yuri otevřela pusy, aby znovu něco podotkla, Hekaté však zasáhla: „Rozumím, drahá. Co kdybych se přípravy šatů ujala já? A pak, jsou to přece jen jedny šaty z mnoha.“

Bohyně čarodějnictví věnovala Yuri významný pohled.

Persefona sraštila obočí. „Co tím myslíš?“

„Ach, drahoušku, toto je jenom *první* svatba. Budeš mít druhou, možná i třetí.“

Persefona zesinala. „*Třetí?*“

Další věc, o které slyšela poprvé.

Hekaté jí to vysvětlila: „Jednu v podsvětí, jednu v nadsvětí a jednu na Olympu.“

„Proč na Olympu?“

„Je to tradice.“

„Tradice,“ zopakovala Persefona. Stejně jako byla tradice, aby manželství posvětil Zeus. Najednou jí začalo vrtat hlavou něco jiného: pokud Zeus sňatek neschválí, znamenalo by to snad, že neschvaluje jejich vztah jako takový? Pokusil by se je rozdělit stejně jako její matka? Zakabonila se. „Nejsem zrovna velký zastánce tradic.“

Hekaté se usmála. „Máš štěstí, že Hádés také ne.“

Ještě chvíli společně probíraly květiny a místa, kde svatbu uspořádat. Yuri dávala přednost gardénii a hortenziím, zatímco Persefoně se víc líbily sasanky a narcisy. Yuri by si obřad představovala v tanečním sále, zatímco Persefona v jedné ze zahrad – například ve stínu fialové vistárie v Hádově zahradě. Než to všechno domluvily, Hekaté se začala uculovat.

„Co?“ zeptala se Persefona, kterou zajímalo, proč vypadá bohyňě magie tak pobaveně.

„Ale nic,“ odvětila. „Jenom... i když jsi tvrdila opak, vypadá to, že víš naprosto přesně, co od své svatby chceš.“

Persefona se lehce usmála. „Jenom jsem... vybrala věci, které mi připomínají nás.“

Po tom setkání se odebrala do lázní, kde se skoro hodinu máčela v horké, levandulí ovoněné vodě. Byla vyčerpaná. Šlo o takový ten typ únavy, který zalézá až do morku kostí, pramenící z toho, že její tělo svádělo boj s téměř nikdy neutuchající úzkostí a drtivým pocitem viny. Nepomáhalo tomu, že ji v noci vzbudila noční můra o Peirithoovi. I po tom, co se s Hádem vrátili z Tartaru, nedokázala pořádně spát, a tak ležela vedle boha mrtvých s očima otevřenými dokořán a znovu si v hlavě přehrávala mučení, kterému poloboha podrobila, a přemítala, co o ní její činy vypovídají. Najednou jí na mysli vytanula matčina slova.

Dcero, ani ty nedokážeš uniknout naší prohnitosti. Jde ruku v ruce s mocí.

Je snad monstrum? Nebo jen další bůh?

Odešla z lázní a vrátila se do Hádovy – do *naší*, připomněla si – ložnice. Měla v plánu převléct se, povečeřet s dušemi a počkat, než bude moct konfrontovat Háda ohledně Dia,

když ale uviděla postel, tělo jí najednou ztěžklo a netoužila po ničem jiném než po odpočinku. Svalila se na hedvábné pokrývky. Cítila se pohodlně, jako by nic nevážila, a v bezpečí.

Když otevřela oči, byla noc. Pokoj zalévalo světlo z ohně a na stěně naproti ní tancovaly stíny plamenů. Posadila se a vedle krbu si všimla Háda. Otočil se k ní čelem. Byl nahý a svaly mu osvěcovaly plameny – široká ramena, ploché břicho, silná stehna. Pohledem přejela po každické části jeho těla, od trpytících se očí až po zbytnělý penis. Stejnou měrou byl uměleckým dílem i zbraní.

Upil whisky ze sklenice.

„Jsi vzhůru,“ pronesl tiše, pak dopil zbytek whisky, položil skleničku na stůl vedle krbu a přešel k posteli. Posadil se vedle ní, vzal jí obličej do dlaní a políbil ji. Když se od ní odtrhl, palcem jí přešel po rtech.

„Jaký jsi dnes měla den?“ zeptal se.

Skousla si ret a odpověděla: „Těžký.“

Zamračil se.

„Co ty?“ zajímalo ji.

„Taky tak,“ odvětil a spustil ruku z jejího obličejce. „Pomiluj se se mnou, prosím.“

„Nemusíš prosit,“ zašeptala.

Rozevřel jí už tak rozhalený župánek a svým lačným očím odhalil jedno z jejích nader. Hedvábná látka jí sklouzla po rukách a spadla k pasu. Sklonil se k bradavkám a jazykem ji střídavě dráždivě hladil a ostře sál. Prsty mu zajela do vlasů, držela si ho blízko u sebe, zvrátila hlavu nazad a vychutnávala si pocit jeho úst na svém těle. Čím déle pokračoval, tím více se rozpalovala, až se přistihla, že jednu z jeho rukou

vede mezi svá stehna do klína rozžhaveného jako láva, kde toužila být naplněná nejvíce.

Vyhověl jí, prsty našly cestu dovnitř, a zatímco ji naplňoval, její vzdechy se změnily ve sténání. Přitiskl své rty na její ústa a to sténání polapil. Dlouho mu svírala zápěstí, dokud jeho prsty pracovaly, ohýbaly se hluboko v ní a dotýkaly se důvěrně známých míst, pak ale ruku přesunula k jeho údu, a když se její prsty setkaly s jeho hebkým pyjem, zasténal, přerušil polibek a vyklouzl z jejího těla.

Zavrčela a chňapla mu po ruce, on se ale jen uchechtl.

„Nevěříš mi, že ti dokážu způsobit rozkoš?“ zeptal se.

„Nakonec snad ano.“

Přimhouřil oči. „Ach, má milá. Vážně si o to říkáš.“

Převalil ji tak, že ležela na boku se zády přitisknutými k jeho hrudi. Jednou rukou ji objal kolem krku, zatímco druhou jí stiskl prsa a pak přešel dolů po břichu až ke stehnům. Roztáhl jí nohy, jednu z nich si zaháknul přes ty své a zešíroka ji rozevřel. Prsty jí obkroužil klitoris, načech jí je vpletl do kudrlin a pak je znovu ponořil do teplého klínu. Nadechla se, vyklenula se proti němu a do zadku se jí zaryl jeho tvrdý pták. Hlavu vtiskla do ohybu jeho krku, nohy zešíroka rozevřela, aby ho přivábila hlouběji, a Hádova ústa se spojila s jejími, jeho touha dodala polibku divokost.

Zrychlil se jí dech a paty jí klouzaly po přikrývkách, nezvládala se zapřít. Cítila se euforicky a naživu a chtěla ještě víc, i když už jí tělem zmítal první pulzující orgasmus.

„Je tohle rozkoš?“ popíchl ji.

Na odpověď jí nezbyl čas. I kdyby jí ho dopřál, nemyslela si, že by mezi těžkými nádechy zvládla najít slova, když ucítila u vstupu do svého těla špičku jeho penisu. Nadechla

se, jakmile do ní pozvolna zasunul, prohnula se v zádech a ramena mu zaryla do hrudi. Když byl celý uvnitř, ucítla na rameni jeho rty a jemný dotek zubů. Rukou jí dál dráždil klitoris, dokud nezasténala. Byl to zvuk vycházející hluboko z jejího nitra.

„Je tohle rozkoš?“ zopakoval otázku a pohyboval se v ní. Nasadil pomalý rytmus, díky kterému cítila vše naráz – každý centimetr jeho údu nořícího se hluboko do ní, nárazy jeho koulí do svého zadku, způsob, kterým jí každý příraz vyražel dech z plic.

„Je tohle rozkoš?“ zeptal se znovu.

Otočila k němu hlavu a stiskla mu zátylek. „Je to extáze.“

Jejich rty se střetly v surovém polibku a pak už nezaznělo ani slovo, jen vzdechy, zoufalé sténání a nárazy těl. Horko mezi nimi vzrůstalo, až cítila, že se pot jejich těl mísí. Hádes zrychlil tempo. Jednou rukou držel její nohu zaháknutou za tu svou, druhou měl na jejím hrdle a mezi prsty jemně svíral její čelist. Nepustil ji, dokud oba nevyvrcholili.

Pak mu spadla hlava do ohybu jejího krku, který zasypal polibky.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Ano,“ zašeptala.

Bylo jí více než dobře. Sex s Hádem vždy překonal veškerá očekávání a pokaždé, když si myslela, že už dosáhli naprosté špičky – *že už nic lepšího být nemůže* –, ji vyvedl z omylu. Ani teď to nebylo jiné a jí najednou hlavou prolétla myšlenka, kolik zkušeností asi bůh mrtvých má – a proč se drží zpátky?

Vyklouzl z ní a ona se převalila, aby k němu byla tváří v tvář. Pozorně si prohlížela jeho obličej, který se po milování leskl potem. Vypadal ospale a spokojeně.

„Schválil Zeus naše manželství?“

Ztuhnul, jako by se mu zastavilo srdce a nedostávalo se mu dechu. Nebyla si jistá, na co tak reaguje – možná si uvědomil, že si s ní o tom zapomněl promluvit, nebo ho právě přistihla při úmyslném opomenutí. Po chvíli se uvolnil, rozhostilo se mezi nimi ale zvláštní napětí. Nebylo rozružené, nešlo ale ani o euforii, kterou si po sexu obvykle vychutnávali.

„Zeus byl zpraven o našem zasnoubení,“ odpověděl.

„Na to jsem se neptala.“

Teď už ho dobře znala – Hádes nikdy neřekl ani nenabídl víc informací, než bylo potřeba. Chvíli na ni upřeně zíral a pak odpověděl: „Neodepře mi to.“

„Ale požehnání ti nedal?“

Chtěla, aby to řekl nahlas, i když odpověď již znala.

„Ne.“

Tentokrát byla se zíráním na řadě ona. Hádes však mlčením neprolomil.

„Kdys mi to chtěl říct?“ zajímala se.

„Nevím.“ Zarazil se a k jejímu překvapení dodal: „Až by mi nezbyla jiná možnost.“

„To je více než zřejmé.“ Probodla ho pohledem.

„Doufal jsem, že se tomu vyhnu úplně,“ pronesl.

„Že bys mi to musel říct?“

„Ne, Diovu požehnání,“ opáčil. „Udělá z toho divadlo.“

„Co tím myslíš?“

„Předvolá nás na Olymp na zasnubní hostinu a oslavy a svoje rozhodnutí bude protahovat celé dny. Ani maličko netoužím se toho zúčastnit, a už vůbec nechci, aby sis to musela vytrpět ty.“

„A kdy to udělá?“ zašeptala přidušeně.

„Řekl bych, že během pár týdnů.“

Upřela zrak na strop, jehož barvy se jí před očima plnými slz slily dohromady. Nebyla si jistá, proč to v ní vzbudilo takové emoce. Možná kvůli tomu, že se bála, nebo proto, že byla unavená.

„Proč jsi mi to nepověděl? Jestli existuje šance, že spolu nemůžeme být, mám právo to vědět.“

„Persefono,“ zašeptal a zvedl se na loket. Tyčil se nad ní a setřel jí slzy. „Nás nikdo nerozdělí. Ani Moiry, ani tvá matka, ani Zeus.“

„Jsi si tak jistý, ale ani ty se Moirám nevzepřeš.“

„Ach, má milá, vždyť už jsem ti to jednou pověděl – pro tebe bych zničil celý svět.“

Polkla a pozorovala ho. „Toho se bojím možná nejvíc.“

Ještě chvíli se do ní vpíjel očima a palcem jí přejížděl po tváři, než se jejich rty spojily, poté ji líbal po těle níž a níž a plnými doušky ji hltal mezi stehny, a když se po chvíli znovu zvedl, na jejích rtech už nebylo jiné jméno než to jeho.

Když se později znovu probudila, zjistila, že již oblečený Hádes se právě vrací do pokoje.

Svrátila obočí a posadila se. Oči měla ještě pořád ztěžklé spánkem.

„Co se děje?“

Zašklebil se a odpověděl s tvrdým a trochu nevlídným výrazem: „Adonis je po smrti. Zavraždili ho.“

Zamrkala a tělem jí projela vlna šoku.

Adonise ráda neměla. Ukradl jí práci a tu pak bez dovolení zveřejnil, dotýkal se jí, i když mu řekla ne, a vyhrožoval jí, že odhalí jejich vztah s Hádem, pokud mu nepomůže získat zpět místo v *Novoathénském deníku*. Zasloužil si leccos, vraždu ale ne.

Hádes přešel místnost k baru a nalil si drink.

„Adonis. Zavražděný. Jak?“

„Strašlivě,“ odvětil. „Našli ho v uličce za La Rose.“

Chvilí jí zabralo, než to dokázala zpracovat, její mysl totiž takové novinky nepobírala. Adonise naposledy viděla v Zahradě bohů. Ruce mu po jejím kouzlu (doslova) zdřevěněly a pak se jí plazil u nohou a žadonil, aby ho odklela. Udělala to pod podmínkou, že pokud se dotkne další ženy bez jejího souhlasu, stráví zbytek svých dnů coby mršikvět.

Od té doby ho neviděla.

„Dorazil už sem... do podsvětí?“

„Ano,“ přikývl Hádes, hodil do sebe sklenku whisky a nalil si další.

„Mohl by ses ho zeptat, co se stalo?“

„Ne. Je... v Élysionu.“

Což jí prozradilo, že jeho smrt musela být natolik traumatizující, až ho poslali na ozdravná pole.

Pozorovala Háda, jak do sebe kopnul další drink. Takhle pil, jen když cítil úzkost. Nejvíce ji na tom znepokojovalo, jak moc ho zdánlivě rozhodila smrt muže, kterého kdysi nazval parazitem.

Ať už viděl cokoli, rozrušilo ho to.

„Myslíš, že ho zabili kvůli Afroditině laskavosti?“ zeptala se.

Nebylo by to nic neobvyklého. Jak šly roky, bylo mnoho smrtelníků zabito právě z tohoto důvodu a Adonis se svým vztahem s bohyní lásky rád chvástal.

„Pravděpodobně,“ souhlasil. „Jestli to bylo kvůli závidi nebo nenávisti k bohům, to říct nedokážu.“

Žaludek se jí stáhl děsem.

„Tvrdíš snad, že ho zabil někdo, kdo se chtěl pomstít Afrodité?“

„Myslím, že ho zabilo hned několik lidí,“ namítl Hádes. „A že je všechny spojuje nenávist k božstvům.“

KAPITOLA III – ÚTOK

Když se druhého dne ráno vydala pracovat do Kafárny, hlavou jí ještě pořád vrtala Hádova slova. Ohledně Adonisovy smrti se jí z něj nepodařilo vytáhnout více informací. Dodal jen, že to podle něj byla naplánovaná a úmyslná vražda, takže se bála, že útoků bude následovat víc.

Přestože se jednalo o kruté úmrtí, v žádných novinách o něm nebyla ani zmínka. Předpokládala, že to má co do činění s Hádovým zapojením do vyšetřování, zároveň ji to ale přivedlo na myšlenku, že viděl něco, co nechtěl, aby veřejnost – nebo ona – věděla.

Zamračila se. Nepochybovala o tom, že se ji Hádes snaží chránit, ale jestli lidé napadali smrtelníky obdařené laskavostí bohů, nebo kohokoli, kdo měl s bohy něco společného, potřebovala to vědět. Široká veřejnost sice neměla tušení, že je Persefona bohyně, její vztah s Hádem však z ní a jejích přátel činil potenciální cíle.

V kavárně si vybrala kout ve stínu, kde si rozložila věci a čekala na Helen s Leuké. Od té doby, co před pár týdny spustila svou vlastní online komunitu a blog *Zastánce*, se všechny tři každý týden scházely, a protože neměly kancelář, vybíraly si k tomu nejrůznější podniky po celých Nových Athénách – Kafárna byla jedním z jejich oblíbených míst. Její spolupracovnice měly zpoždění, nejspíše kvůli počasí, jelikož do Nových Athén přišla studená fronta.

Slabě řečeno.

Již téměř týden mrzlo a z ponuré oblohy co chvíli sněžilo. Sníh nejprve tál, jen co se dotkl země, dnes ale začal na silnicích a chodnicích držet. Meteorologové to nazývali bouří staletí. Byla to jediná zpráva, která v médiích konkurovala oznámení Persefonina a Hádova zasnoubení. Zjistila, že dnes spolu sdílí prostor na titulní stránce všech novin – od *Novoathénskému deníku* až po *Delfskou drbnu* titulky hlásaly:

BŮH MRTVÝCH SI BUDE BRÁT SMRTELNOU NOVINÁŘKU

a

ZIMNÍ BOUŘE ULOUPILA LETNÍ SLUNCE

Třetí titulek způsobil, že se jí žaludek stáhl do jednoho velkého uzlu. Jednalo se o sloupek v *Starořeckých novinách* – celonárodním plátku a konkurentu *Novoathénskému deníku*.

ZIMNÍ POČASÍ COBY BOŽÍ TREST

Autor článku očividně nebyl fanouškem bohů, nejspíše šlo o neznaoha. Na začátku stálo:

Ve světě, kterému vládnou bohové, nic není náhodou. Otázkou zůstává, čímu hněvu čelíme a co ho způsobilo? Další smrtelník, který tvrdil, že je krásnější než všichni bohové? Nebo někdo, kdo se odvážil odmítnout jejich milostné návrhy?

Nešlo ani o jednu z možností. Bylo to kvůli bitvě mezi Hádem, Persefonou a její matkou Demeter, bohyní sklizně.

Nepřekvapovalo ji, jak daleko to zašlo. Demeter udělala vše ve své moci, aby Persefonu a Háda udržela od sebe ode dne, kdy se její dcera narodila. Zavřela ji do skleníku a krmila ji lžemi o bozích a jejich motivech, zvláště o Hádovi, kterého nenáviděla jen kvůli tomu, že Moiry proplety nitě jeho osudu s osudem její dcery. Když Persefona pomyslela na to, jak se jí žilo v područí matčina režimu, dělalo se jí špatně – byla slepá, povýšená a mýlila se. Vůbec nebyla dcerou, ale vězenkyní, a nakonec byly matčiny snahy k ničemu, protože když potkala Háda, kola osudu se roztočila a už záleželo jen na jediné věci - na tom, jak se rozhodne její srdce.

„Vaše latté, Persefono,“ prohlásila Ariana, jedna z baristek, jakmile přišla k jejímu stolu. Persefona se znala téměř se všemi v Kafárně, jak kvůli svojí slávě, tak častým návštěvám.

„Děkuji, Ariano.“

Baristka chodila na Hygiinu fakultu, kde studovala epidemiologii. Byl to náročný obor, jelikož některé nemoci pocházely od bohů a šlo je vyléčit pouze tehdy, když se k tomu uvolili.

„Chtěla jsem vám jen pogratulovat k zasnoubení s lordem Hádem. Musíte být strašně šťastná.“

Persefona se usmála. Dělalo jí trochu problém přijímat gratulace, zatímco se Demeteřina bouře venku jen zhoršovala. Nedokázala zahnat myšlenku, že kdyby smrtelníci znali důvod náhlé změny počasí, z jejího manželství už by takovou radost neměli. I tak ze sebe ale vypravila: „Jsem, děkuji.“

„Už jste vybrali datum?“

„Ne, ještě ne.“

„Myslíte, že se vezmete tady? Teda, v nadsvětí?“

Persefona se zhluboka nadechla. Nechtěla se těmi otázkami nechat tak rozhodit. Věděla, že pramení z nadšení – jenže ona z nich byla akorát nervózní.

„Víte co, to jsme ještě vůbec neprobírali. Jsme *opravdu* zaneprázdnění.“

„Samozřejmě,“ odvětila baristka. „No, nechám vás pracovat.“

Persefona se na baristku polovičatě usmála a ta se obrátila k odchodu. Persefona se napila latté a pak svou pozornost obrátila k tabletu, kde si otevřela článek, který jí včera pozdě v noci poslala Helen k zredigování. Nedokázala tak docela popsat, jak se cítí, když si přečetla titulek, nemělo to však daleko k hrůze.

PRAVDA O SKUPINĚ SMRTELNICKÝCH AKTIVISTŮ TRIÁDA

Během let po Velkém sestupu smrtelníci v přítomnosti bohů na Zemi zneklidněli. V reakci na jejich vliv se zformovaly nejružnější skupiny. Některé se rozhodly

ztotožnit s ideologií neznabohů. Tito smrtelníci se nemodlí ani neuctívají bohy, ani u nich nehledají spásu, místo toho preferují zcela zůstat stranou veškerého božství. Někteří neznabozi upřednostňují ve válce proti bohům zaujmout pasivní roli.

Jiní ale přijímají aktivnější úlohu a rozhodli se připojit k Triádě.

„Bohové mají na všechno monopol – od pohostinského po oděvnícké odvětví, a dokonce i na těžbu. Pro smrtelníky je naprosto nemožné jim konkurovat,“ tvrdí anonymní člen zmíněné organizace. „K čemu jsou bohům peníze? Vždyť přece vůbec nemusí žít v našem světě.“

Tenhle argument již slyšela, a i když nešlo mluvit za všechny bohy, mohla bránit alespoň Háda. Bůh mrtvých byl nejbohatším Olympanem, jeho charitativní příspěvky ale měly na smrtelnický svět velký dopad.

Helenin článek pokračoval:

Triáda odkazuje ke třem smrtelnickým právům – spravedlnosti, svobodné vůli a svobodě. Cíl organizace je jednoduchý: zbavit se vlivu bohů na každodenní život. Prohlašují, že mají nové čelní představitele, kteří podporují mírumilovnější přístup k tomu, jak vzdorovat bohům, oproti předešlým extempore zahrnujícím bombardování několika veřejných prostorů a podniků v božském vlastnictví.

Neexistovaly důkazy naznačující, že by Triáda stála za jakýmkoli z nedávných útoků. Ve skutečnosti s ní byla za posledních pět let spojována jediná demonstrace, která se rozšířila ulicemi Nových Athén na protest proti Panhelénským hrám. I když na ně někteří Řekové nahlíželi jako na významnou kulturní událost, Triáda tím, že si bohové vyvolí šampiony a poštvou je proti sobě, opovrhovala. Nevyhnutelně to totiž vedlo k úmrtím, a přestože Persefona souhlasila, že je boj na život a na smrt již překonaný, smrtelníci se her účastnili dobrovolně.

Bohové, začínám znít jako Hádes.

Pokračovala ve čtení:

Navzdory tvrzení o mírovém přístupu bylo v loňském roce nahlášeno 593 útoků spáchaných na osobách veřejně spojovaných s bohy. Útočníci tvrdí, že naplňují nejnovější misi Triády, tedy zahájení procesu znovuzrození. Narůstající počet obětí zůstal ze strany bohů i smrtelníků bez povšimnutí – zastínily ho zprávy o svatbě, zimní bouři a Afroditině nové módní kolekci.

Bohové možná Triádu za hrozbu nepovažují, dá se jim však vzhledem k historii věřit? Jak se ukázalo, nejsou to oni, kdo přijde k úhoně, rozhodne-li se tato samozvaná skupina aktivistů vzít věci do vlastních rukou. Půjde o nevinné přihlížejíci. Neměli bychom se ve světě, kde smrtelníci mají nad bohy početní převahu, ptát, jak by měla božstva zareagovat?

Po té poslední větě Persefoně zůstala v ústech trpká pachut', zvláště tak bezprostředně po Adonisově smrti. I přes pravdivá tvrzení v Helenině článku však Persefona potřebovala víc. Chtěla si poslechnout, co by na to řekli vůdci Triády – přijali odpovědnost za těch 593 útoků? Pokud ne, plánují snad podobné nebezpečné činy odsoudit? Jaké mají plány do budoucna?

Soustředila se na sepisování poznámek a ani si nevšimla, že u ní někdo stojí, dokud ji z práce nevytrhl hlas.

„Jste Persefona Rosiová?“

Nadskočila, trhla hlavou, a když vzhledla, setkala se s pohledem ženy s velkýma hnědýma očima a vyklenutým obličím. Obličej ve tvaru srdce lemovaly husté tmavé vlasy. Na sobě měla černý kabát lemovaný kožešinou a v rukách svírala kelímek kouřící kávy.

Persefona se na ni usmála a odpověděla: „Jsem.“

Čekala, že ji žena požádá o fotku nebo autogram, místo toho ale sundala víčko z kávy a vylila jí obsah kelímku do klína. Persefona vyskočila na nohy, protože ji káva bolestivě opažila, a celý podnik ztichl.

Na okamžik stála jako zkoprnělá, umlčela ji bolest a magie, která jí otrásala kostmi a zoufale se snažila prodrat ven a dát se na její obranu.

Žena se obrátila k odchodu, jelikož svůj úkol splnila, stála ale tvář v tvář Zofii, Amazonce a aigidě.

Byla krásná – vysoká, s olivovou pletí a tmavými vlasy spletenými do dlouhého copu, který jí spadal po zádech. Když ji Persefona potkala poprvé, byla oděná do zlatého brnění, z výletu do Afroditina butiky se však vrátila s moderní garderobou. Dnes si oblékla černý svetr. Jediný předmět, který

se ke zbytku outfitu tak úplně nehodil, byl obrovský meč, kterým máchla směrem k hlavě útočnice.

Kavárnou se rozlehly výkřiky.

„Zofie!“ zařvala Persefona a Amazončina čepel se zastavila jen vlásek od ženina krku. Zofiiny oči se střetly s Persefoninými a z jejího výrazu přímo číselá frustrace, jako by nechápala, proč nemůže s popravou pokračovat.

„Ano, má paní?“

„Dej ten meč pryč,“ nařídila Persefona.

„Ale...“ začala Zofie protestovat.

„*Hned*.“

Rozkaz procedila skrz zaťaté zuby. To by tak ještě potřebovala, aby Zofie prolila krev na její účet. O tomto incidentu se už tak budou psát titulky – lidé si je bezostyšně natáčeli a fotili. V duchu si poznamenala, že o útoku musí informovat Iliada, možná se mu podaří být před médii o krok napřed.

Amazonka sice bručela, ale uposlechla a meč zmizel z dohledu. Když už jí nehrozilo ublížení na těle, žena se vzpamatovala a znovu se obrátila k Persefoně.

„*Ovce*,“ zasyčela s takovou nenávisť v očích, že by se na ni nezmohly snad ani Mintha či Demeter, a vyřítila se z Kafárny, což jim prozradilo příjemné zacinkání zvonku u dveří.

Jakmile byla pryč, ozvala se Zofie.

„Stačí slovo, má paní, a zabiju ji v uličce za kavárnou.“

„Ne, Zofie. To bychom tak ještě potřebovaly, mít na krku vraždu.“

„To není vražda,“ hádala se s ní, „ale odplata.“

„Jsem v pořádku, Zofie.“

Začala si sbírat věci, ale neuniklo jí, že ji lidé stále pozorují. Přála si, aby měla nadvládu nad blesky jako Zeus, protože by

mohla uškvařit každé elektrické zařízení v dosahu a naučit je, že si mají hledět svého.

„Ale... zranila vás!“ namítla Zofie. „Lord Hádes se mnou spokojený nebude.“

„Odvedla jsi svou práci, Zofie.“

„Kdybych odvedla svou práci, nebyla byste zraněná.“

„Přišla jsi tak rychle, jak jsi mohla,“ řekla Persefona. „A já nejsem zraněná. Je mi fajn.“

Samozřejmě lhala, hlavně aby ochránila Zofii. Kdyby věděla, jak moc ji to bolí, Amazonka by nejspíš podlehla nutkání pokusit se opět rezignovat.

Koho by to napadlo, použít kávu jako zbraň? přemítala. Tomu se říká zrada.

„Proč vás napadla?“

Zamračila se. To netušila.

Ovce, nazvala ji ta žena – počastovala ji titulem pro slepého následovníka. Tak jí ještě nikdy nikdo neřekl.

„Nevím,“ povzdechla si. Podívala se Zofii do očí. „Zavolej Iliadovi a zprav ho o tom, co se stalo. Možná se mu podaří předběhnout média.“

„Samozřejmě, má paní. Kam jdete?“

„Najít Háda,“ odvětila. A zhodnotit škodu, kterou káva napáchala na její kůži – cítila štiplavou bolest. „Když se mi naposledy pokusil někdo ublížit, čekalo ho mučení.“

Navlékla si kabát a poslala Leuké a Helen esemesku, že se ranní schůzka ruší a uvidí se večer.

„Uvidíme se u Sibyl?“ zeptala se Amazonky.

„Ano, na kolaudaci jejího nového příbytku,“ přitakala Zofie a svraštila obočí. „Mám jako dárek donést dřevo na zapotení?“

Persefona se rozesmála. „Ne, Zofie. Dones... víno nebo jídlo.“

O Zofině dospívání toho moc nevěděla, ostrov, odkud pocházela, se ale očividně nevyvíjel společně s moderní společností. Když se na to zeptala Hekaté, odpověděla jí: *„Tak to Ares preferuje.“*

„Preferuje... co přesně?“

„Amazonky jsou jeho děti, zplozené pro válku, ne pro svět. Drží je v izolaci na ostrově Terme, tak aby nepoznaly nic jiného než bitvu.“

Když se to dozvěděla, začalo jí vrtat hlavou, jak se Zofie seznámila s Hádem a stala se její aigidou.

Znovu k ní obrátila pozornost. „Jestli potřebuješ nápady, prostě napiš Sibyle a zeptej se jí, co přinést. Pomůže ti.“

Jakmile vykročila ven, zakousla se do ní zima. Nejhorší to bylo na místech pod promočeným oblečením, kde ji začala mrazit kůže. Vydala se po namrzlém chodníku, zahнула za roh budovy, kráčela, dokud nebyla z dohledu kolemjdoucích, a potom se teleportovala do podsvětí.

Objevila se ve své ložnici a napůl očekávala, že už tam Hádes bude čekat celý rozčílený a připravený prohlédnout případná zranění, zatím však nedorazil. Odložila si kabelku, vysoukala se z kabátu a stáhla ze sebe legíny z umělé kůže. Ještě pořád cítila, jak ji pokožka štípá v místech, kde ji vroucí káva zasáhla. Škody byly naštěstí minimální – stehna měla rudá a trochu nateklá a po nohách měla roztroušené náznaky puchýřů. *Možná pomůže zchladit je pod tekoucí vodou*, pomyslela si.

Chtěla se vydat do koupelny, ale zjistila, že jí v cestě stojí Hádes.

Polekala se a přitiskla si ruce na nahé ňadro tam, kde měla srdce. Stál před ní s jiskřícíma očima oblečený do elegantního černého obleku na míru. Vlasy měl uhlazené a svázané do dokonalého drdolu na temeni hlavy, každý pramínek na svém místě. Vousy na ostře řezané čelisti měl pečlivě zastřižené a upravené. Vyzařovala z něho dokonalost a sexualita, jeho přítomnost jí brala dech a probouzela v ní touhu.

„Háde! Vyděsils mě.“

Pohledem sjel k jejímu hrudníku, zešíroka se usmál a natáhl k ní ruku.

„Mělas vědět, že stačí, aby ses svlékla, a já se objevil. Mám na to šestý smysl.“

Shýbl se, aby rty přejel po kloubech jejích prstů, jeho oči ale pokračovaly níže a ústa se mu stáhla znepokojením. Pustil jí ruku ze sevření, jen aby mohl přitisknout dlaň k jejímu stehnu. Zachvěla se, jelikož ji jeho dotek zastudil na horkých puchýřích.

„Co to je?“ Tu otázku skoro zasyčel.

Podle všeho ještě nebyl v obraze.

„Nějaká ženská mi vylila kafe do klína,“ vysvětlila mu.

„Vylila?“

„Jestli se ptáš, zda to bylo úmyslně, tak ano.“

V očích mu zajiskřilo něco temného. Stejný výraz na něm viděla včera v noci, když jí přinesl zprávu o Adonisově smrti. Po chvíli si před ní klekl. Z rukou mu vytryskla vlna magie a vsakovala se jí do kůže, dokud už necítila bolest z popálenin ani neviděla opařeniny. I když ji uzdravil, zůstal na kolenou a rukama přejel na zadní stranu nohou.

„Řekneš mi, co to bylo za ženu?“ zeptal se a rty se dotknul jejího vnitřního stehna.

„Ne,“ opáčila a položila si ruce na jeho ramena.

„Nemohl bych tě... přesvědčit?“

„Možná,“ přiznala udýchaně. „Její jméno ale neznám, takže by všechno tvoje... *přesvědčování* přišlo vniveč.“

„Nic nedělám vniveč.“

Stiskl ji pevněji, zabořil jí hlavu mezi stehna a jeho ústa se sevřela kolem jejího klitorisu. Zalapala po dechu a zajela mu prsty do vlasů.

„*Háde...*“

„Nenuť mě přestat,“ jeho hlas zněl drsně.

„Máš třicet minut,“ svolila.

Zarazil se a zhlédl k ní ze země.

U sta bohů, byl nádherný a tak strašně erotický. Žár v podbřišku jí taval nitro. Jen co se s ní setkají jeho ústa, vyvrcholí – orgasmus z ní ani nebude muset vymámit.

„Jen třicet?“

„Potřebuješ víc?“ popíchla ho.

Počastoval ji uličnickým úsměvem. „Má milá, oba víme, že bych ti to zvládl udělat za pět, ale co když si chci dát načas?“

„Později,“ uklidnila ho. „Jsme pozvaní na oslavu a já ještě pořád nemám upečené cupcaky.“

Zamračil se. „Není snad zvykem smrtelníků přijít s malým zpožděním?“

Povytáhla obočí. „To ti pověděl Hermes?“

„Mýlí se?“

„Na Sibylinu oslavu pozdě chodit nebudu, Háde. Jestli si přeješ mě potěšit, tak mě uspokojíš, a to načas.“

Ušklíbl se.

„Jak si přeješ, moje milá.“

KAPITOLA IV – NIKDY JSEM...

Persefona s Hádem se teleportovali ke vchodu Sibylina bytu.

Přelil jí mráz po zádech.

Bylo to kombinací chladu a myšlenek na poslední hodinu strávenou s bohem mrtvých na kolenou. Už by měla být na jeho nestydatost asi zvyklá, pořád ale nacházel způsoby, jak ji překvapit – dělal jí dobře, zatímco stála s jednou nohou ledabyly přehozenou přes jeho rameno. Jazykem ji ochutnával a dráždil, hltal a vychutnával. Tiskla se k němu a nebyla schopná zabránit svému tělu, aby se nezapíralo o jeho ústa. Poslední kapkou před vyvrcholením bylo zavrčení, které se ozvalo kdesi hluboko z jeho hrudi. Hotová byla s dostatkem času na to, aby na Sibylinu párty upekla cupcaky.

Znovu se celá zachvěla. Mráz se té jí do kůže zabodával jako malé jehličky. Na srpen to bylo nepřirozené počasí a nic, dokonce ani štěstí, které v ní Hádoma láska vzbuzovala,

nedokázalo potlačit strach, který cítila, zatímco sníh nepřestával padat.

Je to začátek války.

Ta slova Hádes pronesl té noci, kdy ji požádal o ruku, tehdy klečel na jednom kolenu s prstýnkem. Byl to nejkrásnější okamžik jejího života, který ale zastínila Demeteřina magie. V konečcích prstů najednou pocítila brnění moci, která reagovala na vlnu vzteku, jež jí projela.

Hádes ji kolem pasu sevřel pevněji.

„Je ti dobře?“ zeptal se, protože bezpochyby vycítil, jak se v ní vzedmula magie.

Ještě se jí totiž zcela nedařilo zabránit, aby nereagovala na její emoce.

„Persefono?“

Hádův hlas ji vytrhl ze zamyšlení a uvědomila si, že mu neodpověděla na otázku. Zaklonila hlavu a podívala se mu do temných očí. Zrakem sjela ke rtům a lákavému strništi na bradě a z podbřišku jí začalo sálat teplo. Vybavovaly se jí vzpomínky, jaké je to cítit jeho vousy na své kůži, to lahodné tření, které ji škádlo a dráždilo.

„Je mi dobře,“ odpověděla.

Pochybovačně zvedl obočí.

„Opravdu,“ ujistila ho. „Jenom jsem myslela na matku.“

„Nekaz si večer tím, že budeš myslet zrovna na ni, miláčku.“

„Vzhledem k tomuhle počasí je maličko těžké ji ignorovat, Háde.“

Zvedl hlavu a chvíli zíral na nebe, jeho tělo bylo vedle toho jejího ztuhlé a ona věděla, že má úplně stejné obavy, ale nezeptala se ho, co si o tom všem myslí. Dnes večer se